

In memoriam

Op donderdag 20 november is collega Frits Fernhout, arts klinische chemie, op 51-jarige leeftijd overleden. Frits is in besloten kring begraven in zijn woonplaats Zeist. In gedachten verblijven we bij Simone en hun beide jonge kinderen Tobias en Jotte.

Na zijn studie geneeskunde is Frits opgeleid tot laboratoriumarts in Dordrecht, toen

nog het Drechtsteden Ziekenhuis geheten. Eerder was hij werkzaam als arts-assistent bij de Stichting Rode Kruis Bloedbank voor Apeldoorn, Deventer, Zutphen, alwaar werkzaamheden werden verricht als het keuren van donoren en het selecteren en implementeren van een bloedbankautomatiseringsprogramma. Na zijn registratie als arts klinische chemie werkte hij van 1995 tot 2001 in het Lorentz Ziekenhuis in Zeist. Na de fusie van dit ziekenhuis met het Diakonessenhuis vertrok Frits naar het Meander Medisch Centrum in Amersfoort. Na een korte periode van waarneming in Ziekenhuis Hilversum vanwege het voortijdige overlijden van de klinisch chemici Piet Verduin en Piet van der Kooij, werkte hij vanaf 2005 als hoofd van de afdeling Klinische Chemie en Hematologie in Hilversum. Na de fusie in 2006 tot de Tergooiziekenhuizen was Frits actief als hoofd KCHL over de locaties Hilversum en Blaricum.

Voor degenen die met hem mochten samenwerken, zal Frits in de herinnering blijven voortleven als een gedreven collega die tot ver in zijn ziekteproces zijn werkzaamheden in het ziekenhuis zo goed en zo kwaad als het ging voortzette. Tot begin oktober 2008 zat Frits nog achter de microscoop beenmergaspiraten te beoordelen. Zijn hart lag bij de laboratoriumgeneeskunde, het was *zijn* vak en dan vooral het vakgebied van de hematologie. Onderwijs in welk verband dan ook deed hij erg graag en velen hebben daar baat bij mogen hebben. In zijn afscheidsbrief die hij op 31 oktober 2008 aan

alle medewerkers van zijn afdeling heeft geschreven, heeft hij zijn drijfveren voor de laatste maal helder verwoord. We citeren: “de directe laboratoriumdiagnostiek lag me het meest aan het hart. Het laboratorium kan daarin zoveel betekenen voor de behandelend arts en diens patiënt. Alles doen we tenslotte direct of indirect voor de patiënt”. Beter kunnen we zijn attitude niet illustreren.

Frits had ook een credo: “het onmogelijke doen we direct, wonderen duren wat langer en we toveren op verzoek”. In het begin van zijn werkzame leven was dit credo wellicht wat gekscherend van toon, maar gaandeweg ontdekte hij dat de dienstbaarheid die er uit sprak hem de inderdaad meeste bevrediging gaf.

Maar Frits was meer dan alleen een vakinhoudelijke collega. Het was een man met visie en wijsheid. Visie op zowel de kleine als de grote ontwikkelingen in de gezondheidszorg en daar heeft hij tot het einde toe blijk van gegeven. Op onderdelen baarde de huidige veranderingen in de gezondheidszorg -en niet in de laatste plaats de laboratoriumgeneeskunde- hem grote zorgen. En wie zou hem daarin niet bijvallen?

Frits had ook een brede maatschappelijke belangstelling en vormde zich een duidelijke mening over het wereldgebeuren; de momenten dat we naar aanleiding van artikelen in de NRC verontwaardigde of hilarische discussies voerden, zijn onvergetelijk.

Misschien nog één ding: zijn technische liefde voor alles wat wielen bezat. Tijdens zijn coschappen reed hij iedere dag op een brommertje naar het ziekenhuis, een brommer die luisterde naar de naam ‘Gijs’. Met grote regelmaat demonteerde hij Gijs volledig voor een schoonmaak- of verfbeurt, waarna de onderdelen in een lange rij aan de waslijn te drogen werden gehangen. Het fascineerde hem bijvoorbeeld ook mateeloos hoe in de formule 1 een groep van tweehonderd mensen haar missie volbrengt door de snelste auto neer te zetten. En wat betreft zijn brommer: Gijs III schijnt nu al volledig gereviseerd in zijn garage klaar te staan voor zijn zoon Tobias.

*Eric Vermeer en Marco Treskes,
Laboratoriumspecialisten klinische chemie
en hematologie, Tergooiziekenhuizen*